

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 15Saz/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100500
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2024:0924100500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Tadžickej republiky, s cudzineckým pasom vydaným v Slovenskej republike pod č. C. XXXXXXXX, naposledy bytom D. D. XX, B., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov E., F. XX, XXX XX E., právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, kancelária Košice, so sídlom Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, 041 75 Košice – letisko, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024 vo veci predĺženia zaistenia, takto

rozhodol:

- Žalobu z a m i e t a.
- Žalovanému n e p r i z n á v a voči žalobcovi právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Žalobou z 26.07.2024, žalovanému doručenu 29.07.2024 a Správneho súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) doručenu 05.08.2024, sa žalobca, ktorý bol pôvodne zaistený rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20.03.2024 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), pre účely výkonu jeho administratívneho vyhostenia, domáhal v zastúpení jemu ustanoveným právnym zástupcom, aby po preskúmaní rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024, ktorým žalovaný podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcovi na čas dva mesiace, t.j. do 20.09.2024, aby bol žalobca zo zaistenia prepustený na slobodu a aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania [žalobca sa v žalobnej žiadosti (žalobnom petite) domáhal aj zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20.03.2024, ktoré rozhodnutie však už bolo predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom správnym súdom pod sp. zn. 1Saz/3/2024, pozn.].

Administratívne konanie

2. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-015/2024-AV z 20.03.2024 žalovaný rozhodol, že žalobcu administratívne vyhostí z územia Slovenskej republiky na územie Ukrajiny podľa § 77 ods. 1 tretej vety zákona o pobyte cudzincov, bez určenia lehoty na vycestovanie z územia Slovenskej republiky a žalobcovi uložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 10 rokov, pričom žalovaný vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Žalovaný vo svojom rozhodnutí sumarizoval na strane žalobcu zistené skutkové okolnosti, podľa ktorých žalobca mienil 02.03.2022 vstúpiť na územie Slovenskej republiky na hraničnom priechode Vyšné Nemecké, pri ktorej príležitosti bolo zistené, že na žalobcu bola v pátracom systéme INTERPOL vydaná platná požiadavka v rámci medzinárodného pátrania, s vydaným medzinárodným zatýkacím rozkazom

vydaným 02.03.2018 súdom I. Somoni kraja, mesta Dušanbe, pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin organizovanej kriminálnej skupiny, podľa § 307 časť 1 Trestného zákona Tadžikistanu, preto bol žalobca následne umiestnený v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach, kde žalobca 04.05.2022 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu obavy o svoj život, pretože je členom Demokratickej politickej skupiny 24 [uvedené žalobca uviedol do zápisnice č. ČAS: PPZ-HCP-PO6-1-012/2022-AZ]. Rozhodnutím č. MU-PO-168/2022-Ž z 28.10.2022 Migračný úrad Ministerstva vnútra SR rozhodol jednako o neudelení azylu žalobcovi, ako aj o neposkytnutí mu doplnkovej ochrany, pričom žalobca proti tomuto rozhodnutiu nepodal v zákonnej lehote správnu žalobu, takže cit. „Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bolo právoplatne ukončené dňa 02.01.2023.“, od ktorého momentu mal žalobca neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, respektíve Schengenského priestoru, pretože nemal pri sebe doklady, ani platné vízum alebo povolenie k pobytu, ktoré by oprávňovali vstúpiť alebo sa zdržiavať na území Slovenskej republiky alebo Schengenského priestoru, pričom žalobca ostal naďalej umiestnený v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach. Následne Najvyšší súd SR rozhodnutím sp. zn. 1Tost/31/2023 z 24.01.2024 [v administratívnom spise evidované pod č. PPZ-HCP-PO9-3/2024-AV] rozhodol, že vydanie žalobcu do Tadžickej republiky nie je prípustné a súčasne žalobcu prepustil z vydávacej väzby. Potom bol žalobca 24.01.2024 predvedený na OCP PZ Košice v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení, pričom potom, ako pri kontrole dokladov bolo zistené, že žalobca má udelený trvalý pobyt na území Ukrajiny, mu pod č. EC-ECKE1-240124-124-TJK8603119514-----01, na jeho žiadosť bolo udelené dočasné útočisko na území Slovenskej republiky a žalobca bol 24.01.2024 prepustený na slobodu a nasledujúci deň odišiel do Nemecka. V Nemecku sa zdržiaval do 20.03.2024, kedy bol žalobca transferovaný (dublinský transfer) späť na územie Slovenskej republiky z územia Nemecka, po tom, ako jeho prevzatie 08.02.2024 akceptovalo Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR pod č. MU-DS-48/2024-DŽ a to podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Po prevzatí žalobcu na územie Slovenskej republiky bolo lustráciou v informačnom systéme IS CLK zistené, že na osobu žalobcu sú vytvorené dva platné pátracie záznamy v Schengenskom informačnom systéme - Osoba (SIS2); v prvom prípade sa jednalo o pátrací záznam vytvorený Francúzskom z 22.04.2022, kde dôvodom pátrania je „Odopretie vstupu alebo pobytu v schengenskom priestore občanom tretích krajín (čl. 24)“ s evidovaným opatrením, ktoré sa má vykonať na vonkajšej hranici cit. „odoprieť vstup do krajiny“ a na vnútrozemí cit. „odovzdať osobu orgánom OCP za účelom jej vyhostenia z územia schengenského priestoru“, súčasne s poznámkou, že účastník konania je násilný, pričom Migračný úrad Ministerstva vnútra SR prostredníctvom národnej ústredne SIRENE zistil, že žalobcovi bol udelený súdny zákaz vstupu na územie G. do 25.04.2062 (na dobu 40 rokov) z dôvodu, že cit. „osoba je príbuzná radikálnemu islamu a predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť.“ Druhý záznam bol vytvorený Nemeckom z 28.09.2018, kde dôvodom pátrania „Odopretie vstupu alebo pobytu v schengenskom priestore občanom tretích krajín (čl. 24)“, s evidovaným opatrením, ktoré sa má vykonať na vonkajšej hranici cit. „odoprieť vstup do krajiny“ a na vnútrozemí cit. „odovzdať osobu orgánom OCP za účelom jej vyhostenia z územia schengenského priestoru“, súčasne s poznámkou, že dôvodom zákazu vstupu je vážna bezpečnostná hrozba; v zázname je zaevidovaná informácia súvisiaca s trestným činom terorizmu pod č. TE-RI-INT/741311/2021 s poznámkou, že účastník konania je ozbrojený, násilný, zapojený do aktivít súvisiacich s terorizmom. Na základe uvedených skutočností žalovaný 20.03.2024 začal konanie vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu z územia SR.

Žalovaný svoje rozhodnutie o administratívnom vyhostení odôvodnil tým, že žalobcu nevyhostili do domovského štátu t.j. do Tadžickej republiky z dôvodu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tost/31/2023 z 24.01.2024; že do zápisnice č. PPZ- HCP-PO9-3-012/2024-AV žalobca uviedol, že sa chce vrátiť na územie Ukrajiny, kde má platné povolenie na trvalý pobyt a na svoj návrat chce využiť Medzinárodnú organizáciu pre migráciu (IOM); že žalobca nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby existenciou ktorých sa zaoberal aj Migračný úrad Ministerstva vnútra SR v rámci azylovej procedúry a podľa záverov ktorého, žalobca nemá na území SR takých rodinných príslušníkov s ktorými by bolo možné realizovať poskytnutie akejkoľvek formy medzinárodnej ochrany; že žalobca nemal dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie si živobytia na území SR; že nie je schopný zaobstarať si vlastný cestovný doklad potrebný na legálne vycestovanie z územia Slovenskej republiky a že vzhľadom k existujúcim záznamom Francúzskej republiky a Nemeckej republiky v schengenskom informačnom systéme SIS II, predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

3. Z dôvodu žalobcom podaného odvolania proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-015/2024-AV z 20.03.2024 o administratívnom vyhostení žalobcu s poukazom na vyjadrenie Veľvyslanectva Ukrajiny č. 6139/24 500 62705 z 10.05.2024, podľa ktorého Ukrajina odmietla prijať žalobcu na svoje územie z bezpečnostných dôvodov a tiež preto, že sťažovateľ má zakázaný vstup na územie Ukrajiny, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov svojim rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024 zmenilo rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-015/2024-AV z 20.03.2024 a to vo výroku týkajúcom sa miesta administratívneho vyhostenia žalobcu, keď časť výroku nasledujúcu za slovami cit. „... administratívne vyhostuje...“ z pôvodného jeho znenia cit. „... z územia Slovenskej republiky na územie Ukrajiny podľa § 77 ods. 1 tretej vety zákona o pobyte cudzincov“ zmenil na nové znenie cit. „... z územia Slovenskej republiky podľa § 77 ods. 1 ZoPC“, t.j. nešpecifikoval krajinu administratívneho vyhostenia žalobcu a v ostatnej časti prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

4. Pre úplnosť veci správny súd dodáva, že rozhodnutie Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024 je predmetom súdneho prieskumu pred správnym súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 17Saz/3/2024, v ktorom nebolo doposiaľ meritorne rozhodnuté, avšak uznesením č. k. 17Saz/3/2024-42 z 11.07.2024 správny súd zamietol návrh žalobcu na priznanie žalobe odkladného účinku.

5. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20.03.2024 žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu dňom 20.03.2024 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov pre účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia s určením doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 20.07.2024, pričom žalobca bol umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov.

Po žalovaným vykonanej sumarizácii skutkových okolností zistených na strane žalobcu (viď vyššie), žalovaný svoje rozhodnutie o zaistení odôvodnil poukazom na to, že žalobca bol administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky; že na území Slovenskej republiky sa zdržiava bez platného cestovného dokladu a víza; že zaistenie je nevyhnutné za účelom vykonania úkonov smerujúcich k výkonu vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky, ktorými úkonmi sú úkony smerujúce k potvrdeniu jeho totožnosti, k zabezpečeniu náhradného cestovného dokladu, k samotnej realizácii administratívneho vyhostenia s dodatkom, že doba zaistenia sa môže skrátiť a jej trvanie nie je možné presne určiť, pretože táto závisí aj od spolupráce žalobcu pri vybavovaní cestovného dokladu potrebného k reálnemu vyhosteniu a taktiež to bude závisieť od dĺžky vybavovania potrebných náležitostí k vystaveniu cestovného dokladu. Podľa žalovaného neprichádzali v danom prípade do úvahy alternatívy zaistenia, pretože žalobca na území Slovenskej republiky nevie zabezpečiť ubytovanie, ani nemá dostatok finančných prostriedkov pre jeho pobyt na území Slovenskej republiky a na následné vycestovanie do domovskej krajiny.

Zaistený žalobca bol umiestnený do zariadenia Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „útvar zaistenia Sečovce“).

6. Pre úplnosť veci správny súd dodáva, že správna žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného o zaistení č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20.03.2024 bola zamietnutá rozsudkom správneho súdu sp. zn. 1 Saz/3/2024 z 18.04.2024 [založený na dôvodoch, že jednako poskytnutie dočasného útočiska žalobcovi na území Slovenskej republiky nie je prekážkou jeho vyhostiteľnosti z územia Slovenskej republiky a jednako na žalobcom nepreukázanom tvrdení, že po vydaní na Ukrajinu by mal byť následne vydaný do Tadžikistanu s dodatkom, že Ukrajina po dobu 4 rokov, t.j. od vydania zatykača na žalobcu v roku 2018 do roku 2022, kedy žalobca sám opustil jej územie nekonala vo veci zaistenia žalobcu či jeho vydania; že žalobca sa sám pred žalovaným slobodne vyjadril, že chce odísť na H. a že Ukrajina je signatár medzinárodných dohovorov na úseku ochrany ľudských práv].

Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku správneho súdu sp. zn. 1 Saz/3/2024 z 18.04.2024 bola zamietnutá rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Szak/2/2024 z 12.06.2024 [založený na závere o nedôvodnosti žalobcom tvrdenej neúčelnosti jeho zaistenia z dôvodov, (i) žeby jemu poskytnuté dočasné útočisko malo byť prekážkou jeho vyhostenia (nie je); (ii) že ho nie je možné administratívne vyhostiť z územia Slovenskej republiky na Ukrajinu vzhľadom na vyjadrenie Veľvyslanectva Ukrajiny č. 6139/24 500 62705 z 10.05.2024, podľa ktorého Ukrajina odmietla prijať žalobcu na svoje územie z bezpečnostných dôvodov a tiež preto, že sťažovateľ má zakázaný vstup na územie Ukrajiny, keďže na túto informáciu už reagovalo Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov, ktoré svojim rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024 rozhodlo o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky bez určenia krajiny jeho vyhostenia, takže zaistenie žalobcu je stále dôvodným, pretože stále môže byť

vyhostený do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu a (iii) že žalobca v kasačnej sťažnosti dostatočne nešpecifikoval ani po skutkovej a ani po právnej stránke podobnosť správnym súdom v konaní sp. zn. 1Saz/3/2024 prejednávanej veci s inou najvyšším súdom už judikovanou vecou, od záverov ktorých sa podľa žalobcu mal správny súd odkloniť].

7. Dňa 22.03.2024 žalovaný zaslal Migračnému úradu Ministerstva vnútra SR žiadosť PPZ-HCP-PO9-3-029/2024-AV o zrušenie žalobcovi priznaného dočasného útočiska podľa § 33 písm. c) zákona 480/2002 Z.z. o azyle (ďalej len „zákon o azyle“), o ktorej žiadosti Migračný úrad Ministerstva vnútra SR rozhodol rozhodnutím č. MU-PO-47-28/2024-DÚ z 03.05.2024 tak, že žalobcovi zrušil poskytovanie dočasného útočiska na území Slovenskej republiky z dôvodu, že žalobcu možno odôvodnene považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

8. Pre úplnosť veci správny súd dodáva, že správna žaloba žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra SR č. ČAS: MU-PO-47-28/2024-DÚ z 03.05.2024 o zrušení žalobcovi dočasného útočiska, bola zamietnutá rozsudkom správneho súdu sp. zn. 7Saz/1/2024 z 30.05.2024, proti ktorému nebola podaná kasačná sťažnosť.

9. Podľa v administratívnom spise sa nachádzajúcich správ útvaru zaistenia Sečovce z 01.07.2024 a z 11.07.2024 adresovaných na výzvu žalovanému, boli po zaistení žalobcu vykonané tieto úkony smerujúce k vykonaniu rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení:

- 20.03.2024 bol žalobca umiestnený v útvere zaistenia Sečovce;
- 22.03.2024 - útvar zaistenia Sečovce žiadal Kriminalistický a expertízny ústav Prezídia PZ Bratislava o zaslanie daktyloskopickéj karty o lustráciu daktyloskopického materiálu v systéme AFIS a v systéme AFIS aktívnych členských krajín EÚ podľa Prümских rozhodnutí;
- 25.03.2024 - útvar zaistenia Sečovce požiadal Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov o vybavenie náhradného cestovného dokladu (NCD) pre žalobcu s poznámkou žalovaného, že na základe doterajšej praxe sa zasiela žiadosť o vybavenie NCD úradu policajného zaistenia Medveďov, ktorý žiadosť o vystavenie NCD predkladá na príslušný zastupiteľský úrad prostredníctvom KO MZV a EZ SR s tým, že cit. „Potvrdenie totožnosti, vystavenie NCD a samotný proces realizácie výkonu vyhostenia je v tomto prípade zdĺhavejší proces (a to i v prípade ak k predmetnej žiadosti o vystavenie NCD pripojíme kópiu dokumentu potvrdzujúcu totožnosť). Čo sa týka spolupráce so zastupiteľským úradom Tadžickej republiky, ÚPZC Sečovce doposiaľ za posledných 5 rokov neeviduje žiadnu spoluprácu a zastupiteľský úrad Tadžickej republiky nereaguje na naše žiadosti.“
- 28.03.2024 - útvar zaistenia Sečovce žiadal Národnú ústredňu Interpol Bratislava o potvrdenie totožnosti žalobcu v domovskej krajine a preverenie či sa nedopustil trestnej činnosti v Rakúsku a Česku na základe informácie z KaEÚ Bratislava na základe daktyloskopickéj karty a fotografie štátneho príslušníka;
- 14.05.2024 – útvar zaistenia Sečovce urgoval u Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov vybavovania NCD;
- 17.05.2024 - Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov oznámil, že cit. „V nadväznosti na Vašu žiadosť o sprostredkovanie vystavenia náhradného cestovného dokladu pre Amridina KHOLMURODOVA oznamujeme, že Konzulárny odbor MZVEZ SR postúpil Vašu žiadosť Veľvyslanectvu Tadžickej republiky vo Viedni nótu č. 004764/2024-OKAO-252 z 9.4.2024. Veľvyslanectvo Tadžickej republiky vo Viedni na nótu nereagovalo. Konzulárny odbor MZVEZ SR preto poslal Veľvyslanectvu Tadžickej republiky vo Viedni urgenciu žiadosti ďalšou nótou č. 014591/2024-OKAK-114 z 9.5.2024.“
- 07.06.2024 – útvar zaistenia Sečovce urgoval u Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov vybavovania NCD, ktorá urgencia bola v Medveďova preposlaná na Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí a Európskych záležitostí SR;
- 07.06.2024 – bolo útvaru zaistenia Sečovce doručené rozhodnutie Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024, ktorým bolo zmenené rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-015/2024-AV z 20.03.2024 o administratívnom vyhostení žalobcu tak, že bol zmenený výrok o jeho administratívnom vyhostení na H. s tým, že žalobca sa administratívne vyhostí na územia Slovenskej republiky bez určenia krajiny tohto jeho vyhostenia;

- 10.06.2024 – útvár zaistenia Sečovce požiadal Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov o určenie termínu podania žiadosti na vystavenie cudzineckého pasu pre žalobcu ako štátneho príslušníka Tadžickej republiky, pričom tento termín bol určený na 13.06.2024;
- 13.06.2024 – bol žalobcovi vystavený cudzinecký pas s platnosťou do 13.08.2024 v prípade potreby s možnosťou jej predĺženia;
- 17.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Srbskej republiky v Bratislave o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Srbska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď Srbska;
- 17.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Tureckej republiky v Bratislave o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Turecka, pričom 25.06.2024 bolo doručené zamietajúce stanovisko Veľvyslanectva Tureckej republiky v Bratislave;
- 17.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Švédskeho kráľovstva vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Švédska, pričom 24.06.2024 bolo doručená správa, podľa ktorej cit. „migračne záležitosti a otázky týkajúce sa povolenia na pobyt vo Švédsku nemá Švédske veľvyslanectvo vo Viedni vo svojej kompetencii. Odporučili by sme vám, aby ste sa obrátili na Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Štokholme, ktoré Vás odkáže na relevantný úrad vo Švédsku“;
- 18.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Spojeného Kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska v Bratislave o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Veľkej Británie, pričom 20.06.2024 pracovníčka označeného veľvyslanectva telefonicky odporúčala útvaru zaistenia Sečovce adresovať predmetnú žiadosť prostredníctvom Odboru Zahraničných vecí a európskych záležitostí;
- 18.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Moldavskej republiky v Bratislave o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Moldavska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 19.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Fínskej republiky v Prahe o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Fínska, pričom 24.06.2024 bolo doručené zamietajúce stanovisko Fínska;
- 19.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Spojených Arabských Emirátov vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie E. A. I., ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 21.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Dánskeho kráľovstva vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Dánska, pričom 26.06.2024 bolo doručené zamietajúce stanovisko Dánska;
- 21.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Kanady v Bratislave o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Kanady, pričom 28.06.2024 pracovníčka označeného veľvyslanectva odporúčala útvaru zaistenia Sečovce adresovať predmetnú žiadosť prostredníctvom Odboru Zahraničných vecí a európskych záležitostí;
- 21.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Nového Zélandu vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Nového Zélandu, pričom 10.07.2024 bolo doručené zamietajúce stanovisko Veľvyslanectva Nového Zélandu;
- 24.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce zaslal žiadosť o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Veľkej Británie, odboru zahraničných vecí a európskych záležitostí KMV, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 24.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Ekvádora vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Ekvádora, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 24.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Jordánskeho Hášimovského kráľovstva vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Jordánska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 24.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Estónska vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Estónska, pričom 25.06.2024 bola doručená informácia o potrebe dožadovať Hraničnú políciu Estónska a v ten istý deň bola žiadosť zaslaná Estonian Police and Border Guars;
- 25.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Nórskeho kráľovstva vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Nórska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;

- 25.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Juhoafrickej republiky vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Juhoafrickej republiky, pričom 25.06.2024 bola doručená odpoveď podľa ktorej označenému veľvyslanectvu nie je známa žiadna spojitosť s osobou žalobcu;
- 25.06.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Litovskej republiky vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Litvy, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 01.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Štokholme o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Švédskeho kráľovstva;
- 01.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval skrz Odbor zahraničných vecí a európskych záležitostí KMV informáciu o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Kanady;
- 01.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Arménskej republiky vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Arménska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 01.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Dominikánskej republiky vo Viedni o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Dominikánskej republiky, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 01.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Veľvyslanectvo Azerbajdžanskej republiky v Bratislave o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie A., ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 02.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Gambijskej republiky, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 02.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Filipínskej republiky, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 02.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Malajzie, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 03.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce urgoval v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov vybavovanie NCD pre žalobcu, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 03.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Kirgizskej republiky, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 03.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Namíbijskej republiky, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 03.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie B. J., ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 03.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Gruzínska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 04.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Uzbeckej republiky, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 04.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Barbadosu, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 04.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie E. K. a L., ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;
- 04.07.2024 - útvár zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Haiti, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;

- 08.07.2024 - útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Bieloruska, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;

- 08.07.2024 - útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Surinamu, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;

- 09.07.2024 - útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Antigua a Barbuda, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;

- 09.07.2024 - útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Cookových ostrovov, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď;

- 09.07.2024 - útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Mikronézie, ku dňu spracovania správy z 11.07.2024 nebola registrovaná odpoveď.

Vzhľadom k uvedeným úkonom útvar zaistenia Sečovce žiadal, aby žalovaný zaujal stanovisko, či s poukazom na § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel tohto zaistenia, t.j. či aj v prípade žalobcu účel zaistenia trvá.

10. Listom z 11.07.2024 adresovaným útvaru zaistenia Sečovce, žalovaný konštatoval, že vzhľadom na doposiaľ vykonané úkony v rámci vyhostovacieho konania, ktoré stále prebieha je potrebné počkať na výsledky dožiadaní, ktoré boli realizované útvarom zaistenia Sečovce voči jednotlivým krajinám, z ktorého dôvodu účel zaistenia o žalobcu trvá s dodatkom, že aby nedošlo k ohrozeniu kontinuálnosti vyhostovacieho konania, žalovaný pristúpi k predĺženiu zaistenia žalobcu.

11. Dňa 18.07.2024 potom, ako bol žalobcovi ustanovený tlmočník z a do perzského jazyka; ako bol žalobca poučený o možnosti jeho predvedenia; o začatí konania vo veci predĺženia zaistenia za účelom jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky; o jeho právach a povinnostiach pri spracovaní jeho osobných údajov v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, bol žalobca vypočutý v rámci konania o predĺžení zaistenia a to so záznamom do zápisnice č. PPZ-HCP-Po9-3-082/2024-AV, pričom žalobca po zákonom poučení v rámci priamej neprerušovanej reči uviedol, že je nevinný; na Slovensku je zadržaný už 3 roky z toho 22 mesiacov v Ústave na výkon väzby a trestu odňatia slobody v Košiciach; že Najvyšší súd SR rozhodol o jeho prepustení na slobodu; že počas pobytu na území Slovenskej republiky požiadať o azyl, ktorá žiadosť však bola zamietnutá s tým, že po prepustení z Ústavy na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, keďže nemal na území Slovenskej republiky žiadnych známych odcestoval do Nemecka, kde ho zadržali na území Nemecka priamo v autobuse a kde bol zadržovaný necelé 2 mesiace s tým, že súd v Nemecku mu oznámil, že bude vrátený na územie Slovenskej republiky v rámci dublínskeho nariadenia a ak ho slovenská strana neprijme môže ostať v Nemecku; nechce opustiť schengenský priestor, pretože jeho život je v ohrození a ak by mal možnosť vycestoval by do niektorej z krajín v schengenskom priestore; dodal, že tadžické orgány poskytli o ňom Slovenskej republike nepravdivé informácie. Na otázku žalovaného žalobca uviedol, že prekladateľovi rozumie; že bude vypovedať; rozumie skutočnosti, že bude administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky; na otázku či mu v krajine pôvodu alebo v krajine z ktorej prichádza hrozí nebezpečenstvo uviedol, že má za to, že ak by bol vyhostený mimo územia EÚ do inej krajiny, tak touto krajinou by bol vydaný do Tadžikistanu, kde mu hrozí väzenie, keďže je v databáze Interpolu a taktiež sa nachádza na čiernej listine ako nebezpečná osoba; na otázku či chce dobrovoľne vycestovať z územia Slovenskej republiky uviedol, že ak má dobrovoľne vycestovať chce vycestovať do Švédska, kde žije aj líder politického hnutia 24; že by využil dobrovoľný návrat prostredníctvom IOM; má vedomosť, že mu bolo zrušené poskytnutie dočasného útočiska na území Slovenskej republiky; po poučení, že došlo k zmene rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení tak, že nebola určená krajina jeho vyhostenia a s tým súvisiacou otázkou, do ktorej krajiny by bol ochotný dobrovoľne sa vrátiť uviedol, že do Švédska a na doplňujúcu otázku, aby uviedol inú krajinu ako krajinu EÚ uviedol, že do krajiny, ktorá nepodporuje tadžický režim a to Kanada, Austrália a Veľká Británia; že náhradný cestovný doklad mu nebol jeho krajinou vydaný, pretože sám ambasádu Tadžikistanu nekontaktoval a nie je ochotný spolupracovať pri jeho vybavení s Tadžikistanom a to ani po poučení, že vydanie náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom Tadžikistanu ešte nie je podmienkou pre jeho administratívne vyhostenie do tejto krajiny; nechcel, aby o jeho zaistení bol vyrozumený zastupiteľský úrad Tadžikistanu.

12. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024 žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu do dva mesiace, t.j. do 20.09.2024 v súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia s tým, že žalobca ostal umiestnený v útvaru policajného zaistenia pre cudzincov.

Žalovaný svoje rozhodnutie, po sumarizácii vývoja skutkových okolností na strane žalobcu v súvislosti s jeho vstupom a pobytom na území Slovenskej republiky odôvodnil v prvom rade poukazom na to, že žalobca je príslušníkom tretích krajín, ktorému bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky, pretože predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok; na území Slovenskej republiky sa zdržiava neoprávnené bez platného cestovného dokladu a víza a preto má žalovaný za správny postup, ktorým bol žalobca z územia Slovenskej republiky vyhostený. Po zmene prvotného rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu na územie Ukrajiny, ktorá však žalobcu odmietla prijať, sa v dôsledku tejto zmeny, podľa ktorej má byť žalobca administratívne vyhostený bez určenia krajiny jeho vyhostenia, sa ešte viac otvorili možnosti administratívneho vyhostenia žalobcu aj do iných krajín, takže Slovenská republika nie je limitovaná iba územím Ukrajiny, ktorej štátne orgány zaslali zamietavú odpoveď. A keďže cit. „... v rámci vyhostovacieho konania neboli ani zďaleka vyčerpané všetky možnosti správny orgán skonštatoval, že zaistenie účastníka konania je aj naďalej účelné.“ Žalovaný podotkol, že boli oslovené viaceré krajiny ohľadne možnosti prijatia žalobcu na ich územie s tým, že všetky odpovede a vyjadrenia z týchto krajín neboli Slovenskej republiky ešte doručené a taktiež pre žalobcu nebol vystavený náhradný cestovný doklad na základe žiadosti postúpenej zastupiteľskému úradu domovskej krajiny žalobcu. Podľa žalovaného vzhľadom na nové skutočnosti, ktoré sa v konaní o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky vyskytli, spočívajúce aj v tom, že možnosti jeho vyhostiteľnosti sa zásadne rozšírili a súčasne sa vytvoril priestor na vykonanie ďalších potrebných opatrení a úkonov v rámci jeho vyhostovacieho konania, žalovaný považuje predĺženie zaistenia žalobcovi za účelné a nevyhnutné, pretože je potrebné počkať na odpovede z krajín, ktoré boli Slovenskou republikou oslovené ohľadne informácií, či žalobcu príjmu na ich územie. Žalovaný uviedol, že predpokladanými úkonmi, ktoré je potrebné reálne vykonať do uplynutia doby predĺženého zaistenia je najmä potvrdenie totožnosti žalobcu; komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je žalobca štátnym príslušníkom; zabezpečenie náhradného cestovného dokladu; vyčkание odpovedí na dožiadanie zaslaných jednotlivým krajinám, ktoré boli oslovené so žiadosťou o prijatie žalobcu na ich územie a samotná realizácia administratívneho vyhostenia s dodatkom, že doba zaistenia sa môže skrátiť, pretože jej presné trvanie nie je možné určiť, keďže závisí od viacerých faktorov, hlavne od spolupráce žalobcu pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu potrebného k reálnemu jeho vyhosteniu. Podľa žalovaného je predĺžená doba zaistenia úmerná potrebe vykonania všetkých uvedených úkonov a vybaveniu potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky s dodatkom, že celková doba zaistenia je v súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov t.j. nepresahuje dobu 6 mesiacov (od 20.03.2024 do 20.09.2024). Žalovaný podotkol, že si je vedomý, že musí skúmať počas celej doby zaistenia účel tohto zaistenia a v závere podotkol, že predĺženie lehoty zaistenia je nevyhnutné aj pre kontinuálnosť vyhostovacieho konania, aby nedošlo k zmareniu už vykonaných úkonov a postupov ktoré boli v konaní vykonané a ktoré stále prebiehajú. Prepustenie žalobcu zo zaistenia by predstavovalo vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu a verejný poriadok a súčasne by to znamenalo aj nerešpektovanie zákonov Slovenskej republiky ohľadne zdržiavania sa na jej území a žalobca by pokračoval v páchaní priestupku na úseku pobytu. Preto má žalovaný za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv žalobcu, teda je preukázaná zákonnosť predĺženia zaistenia žalobcovi. Žalovaný tiež podotkol, že v ústave zaistenia v E. je obmedzená protiprávna činnosť žalobcu, pričom v tomto zariadení je zabezpečená žalobcovi zdravotná starostlivosť, ako aj jeho základné životné potreby na primeranej úrovni. Podľa žalovaného v danom prípade nie je možné aplikovať uloženie iných opatrení namiesto zaistenia (hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky) podľa § 89 ods. 1 písmena a) a b) zákona o pobyte cudzincov, a to s ohľadom na § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého tieto opatrenia nie je možné uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo b) zákona o pobyte cudzincov.

Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024 bolo žalobcovi doručené proti jeho podpisu 18.07.2024 o 12.30 hod..

Súdne konanie

13. Žalobca prostredníctvom jemu ustanoveného Centra právnej pomoci [konanie o ustanovenie právneho zástupcu trvalo od 23.07.2024 do 25.07.2024], svoju včas 26.07.2024 na poštovú prepravu podanú správnu žalobu odôvodnil argumentáciou o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia žalovaného o predĺžení jeho zaistenia č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024, ktorú podporil poukazom na citácie rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, kasačného súdu, ako aj všeobecných súdov zaoberajúce sa prepojenosťou zaistenia a jeho účelom a podľa ktorých napr. cit. „I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní a zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu.“ (Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09 z 19.10.2010). Podľa žalobcu je jeho zaistenie neúčelné a nezákonné pre rozpor s čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru. Žalobca uviedol, že jeho vyhostenie do jeho domovskej krajiny (Tadžická republika) nie je prípustné v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tost/31/2023, ako aj Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6Szak/2/2024 a taktiež nie je prípustné jeho vyhostenie ani na H., ktorá žalobcu odmietla na svoje územie prijať aj keď mal v minulosti na jej území povolený pobyt, v ktorej súvislosti žalobca tiež citoval z rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024, ktorým bol zmenený výrok rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení tak, že žalobca sa administratívne vyhostuje z územia Slovenskej republiky bez určenia krajiny vyhostenia a podľa rozhodnutia, ktorého cit. „Odvolací orgán má za to a stotožňuje sa so splnomocneným zástupcom účastníka konania, že účastníka konania nie je možné vyhostiť do domovskej krajiny a rovnako tak do krajiny, kde má zákaz vstupu (Ukrajina). Odvolací orgán má zákonnú možnosť a zväzil vyhostenie z územia Slovenskej republiky bez určenia krajiny. Odvolací orgán si je vedomý požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia aj v prípade, ak sa v rozhodnutí neurčí konkrétna krajina vyhostenia. a preto uvádza nasledovné. Podľa údajov dostupných na internetovej stránke visaindex.com držiteľia cestovných pasov Tadžickej republiky majú bezvízový vstup do uvedených 22 štátov: Antigua a Barbuda, A., A., F., F., C. M., N. J., L., L., O., B., B., P., P., P., Q., G., J. G., E. K. a Grenadiny, Surinam, Turecko, Ukrajina, Uzbekistan. Podľa odvolacieho orgánu vzhľadom na geografickú, jazykovú, kultúrnu blízkosť a v záujme zachovania ochrany života, zdravia a súkromného záujmu účastníka konania do úvahy možno vziať najmä, nie však výlučne, A., A., L., B., B., P., R. A. H.“ Podľa žalobcu sa žalovaný dostatočne nezaoberal účelnosťou jeho ďalšieho zaistenia z hľadiska jeho reálnej (faktickej) vyhostiteľnosti, ktorá jeho vyhostiteľnosť, potom ako ho na svoje územie odmietla prijať Ukrajina, ktorá bola jedinou krajinou na ktorú mal žalobca skutočnú väzbu pre povolený pobyt a ktorá má tiež bezvízový režim s Tadžikistanom, je v jeho prípade nulová, pretože cit. „Skutočnosť, že má 23 krajín bezvízový režim s Tadžikistanom im v žiadnom prípade neukladá povinnosť prijať žalobcu na svoje územie navyše, pokiaľ sa jedná o osobu, ktorá je medzinárodne hľadaná a vedená v červenom obežníku Interpolu, je považovaná za bezpečnostnú hrozbu pre štát viacerými krajinami EÚ a s krajinou nemá žiadny relevantný vzťah a súvislosť.“, ako príklad žalobca ďalej uviedol Tureckú republiku, ktorá taktiež pred vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia už oznámila, že žalobcu neprijme na svoje územie aj keď sa jedná o krajinu, ktorá má tiež s Tadžikistanom oficiálne bezvízový režim. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal, že aj samotný portál Visaindex z ktorého pochádza vyššie uvedený zoznam krajín upozorňuje, že aj napriek bezvízovému režimu musí každý jednotlivec vziať na zreteľ, že vnútroštátne pravidlá tej ktorej z uvedených krajín môžu ešte regulovať aj ďalšie podmienky pre víza a vstup na jeho územie ako je napr. účel pobytu, dĺžka a pod. s dodatkom, že každá krajina na svete má regulované podmienky pre vstup tzv. nežiaducich osôb, ktoré sú navyše medzinárodne hľadané Interpolom a sú považované za bezpečnostnú hrozbu pre podozrenie z teroristickej trestnej činnosti. Žalobca uzavrel, že cit. „... je právne aj fakticky nevyhostiteľný odo dňa, keď ho Ukrajina odmietla prijať.“ Podľa žalobcu sa žalovaný v žalobou napadnutom rozhodnutí jeho reálnou vyhostiteľnosťou s ohľadom na uvedené skutočnosti vôbec nezaoberal a na riadne odôvodnenie rozhodnutia nepostačuje iba výpočet krajín s bezvízovým režimom bez súčasného skúmania právnych aj faktických prekážok vyhostenia a teda s tým súvisiacej účelnosti a efektívnosti zaistenia. Podľa žalobcu je teda rozhodnutie žalovaného nedostatočne odôvodnené ohľadne existencie reálnej vyhladky, že sa jeho vyhostenie sa uskutoční a tým je aj nepreskúmateľné.

Žalobca v žalobe tiež uviedol cit. „Žalobca v priebehu konania dňa 18.07.2024 uviedol, že sa bojí o svoj život a preto ak by mal možnosť, odcestoval by do niektorej členskej krajiny EÚ, dobrovoľne do Švédska, kde žijú členovia aj líder jeho politickej skupiny 24, a ktorí zaslali slovenským orgánom apel, aby nebol vyhostený do Tadžikistanu a že žalobca je prenasledovaný za svoju politickú činnosť. Žalobca taktiež a síce vyjadril vôľu odísť do bezpečnej Kanady, Austrálie a Veľkej Británie, ktoré nepodporujú tadžický režim, avšak už aj napríklad Kanada odmietla jeho prijatie a rovnako ďalšie krajiny. S tadžickou ambasádou žalobca spolupracovať odmietol, čo je vzhľadom na jeho obavy z návratu do domovskej krajiny úplne pochopiteľné, no na druhej strane treba uviesť, že slovenské

policajné či súdne orgány nikdy nespochybňovali identitu žalobcu, pričom mu dňa 13.06.2024 vydali vlastný slovenský cudzinecký pas. Dňa 15.07.2024 ÚPZC Medveďov oznámením pod č. PPZ-HCP-ME-6-001/2024-CD ohľadom žiadosti ÚPZC Sečovce o stave vybavovania NCD uviedol, že nemá žiadne nové informácie ohľadom vybavenia náhradného cestovného dokladu pre žalobcu, a že dňa 18.06.2024 bolo uskutočnené posledné stretnutie, ale od tej doby sa nič nové neudialo, no zdôraznil, že menovaný má vystavený cudzinecký pas, a ten je považovaný za NCD. Z uvedeného je zrejmé, že ÚPZC Medveďov už pravdepodobne nepotrebuje za potrebné komunikovať so zastupiteľstvom Tadžikistanu ohľadom vystavenia NCD žalobcovi. pretože cudzinecký pas považuje za dostatočnú náhradu za tzv. náhradný cestovný doklad pre žalobcu, ktorý zvyčajne vystavujú zastupiteľské orgány. V tejto súvislosti je avšak otázne, či tretie krajiny akceptujú cudzinecký pas vystavený Slovenskou republikou pre občana inej tretej krajiny ako riadny cestovný doklad potrebný pre vstup cudzinca na ich územie v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy tej ktorej krajiny.“

Podľa žalobcu je rozhodnutie žalovaného neodôvodnené aj vo vzťahu k skúmaniu, či krajiny ktoré boli žalovaným oslovené vo veci prijatia žalobcu na ich územie v prípade, žeby žalobcu prijali, či by ho následne tieto krajiny nevyhostili do Tadžikistanu, do ktorej krajiny žalobcu nie je možné vyhostiť. Nadväzne žalobca uviedol, že pred vydaním rozhodnutia o zmene jeho administratívneho vyhostenia (ktoré je predmetom prieskumu v inom súdnom konaní, pozn.), v zmysle zmeny ktorej môže byť vyhostený bez určenia krajiny, nebol vyzvaný, aby sa vyjadril k existencii prípadných prekážok vyhostenia vo vzťahu k iným 23 uvedeným krajinám a teda o zamýšľanej zmene prvostupňového rozhodnutia o administratívnom vyhostení nemal žiadnu vedomosť, čím bolo porušené jeho procesné právo k veci sa vyjadriť. Podľa žalobcu sa ho sice žalovaný pred vydaním rozhodnutia o predĺžení zaistenia na ústnom pohovore dopytoval na možné prekážky vyhostenia a žalobca uviedol, že sa bojí následného vrátenia do Tadžikistanu z inej tretej krajiny, no s touto obavou žalobcu sa žalovaný, podľa žalobcu, nijako nevysporiadal.

Záverom žalobca zdôraznil, že naďalej odmieta obvinenia, žeby mal byť bezpečnostným rizikom a má za to, že tadžické orgány ho krivo obvinili pre jeho politickú opozičnú aktivitu v zoskupení Politická skupina 24, ktorá zaslala emailom slovenským orgánom (aj správne mu súdu, pozn.) oficiálne oznámenie o podpore žalobcu poukazujúc na porušovanie základných ľudských práv a slobôd v Tadžikistane, čo bolo dôvodom aj pre rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o neprípustnosti vydania žalobcu do Tadžikistanu. Podľa žalobcu nie je dôvodným a potrebným odôvodňovať zaistenie jeho ako nevyhostiteľnej osoby, potrebou ochrany bezpečnosti štátu a verejného poriadku, keďže takéto odôvodnenie je v rozpore s rozhodovacou praxou Súdného dvora EU a kasačného súdu a navyše o jeho prípad sa intenzívne zaujímajú orgány prokuratúry SR, takže aj v prípade prepustenia žalobcu zo zaistenia na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného, ten nebude prepustený na slobodu, ale orgány prokuratúry budú vo veci žalobcu konať podľa § 510 ods. 3 Trestného poriadku o čom bol žalobca vyzoomený svojim právnym zástupcom. V tej spojitosti žalobca uviedol cit. „Ani Európsky súd pre ľudské práva nespochybňuje legitímne snahy zmluvných štátov bojovať proti závažnej trestnej činnosti jednotlivcov, ale pokiaľ však existujú závažné dôvody sa domnievať, že dotyčná osoba, pokiaľ bude vyhostená do určitého štátu, by čelila skutočnému nebezpečenstvu, že bude v tomto štáte podrobená zachádzaniu v rozpore s čl. 3 Dohovoru, je povinnosťou štátu danú osobu do takéhoto štátu nevyhostiť. (...) Keďže žalobcu nemožno vyhostiť do krajiny pôvodu ani žiadnej inej tretej krajiny, jeho zaistenie je neúčelné a teda nezákonné. Zaistenie tzv. nevyhostiteľných cudzincov nie je možné odôvodňovať ani tzv. bezpečnostnými dôvodmi.“

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe podotkol, že žalobca vo svojej žalobe neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilými vecne spochybníť zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia o predĺžení jeho zaistenia; podotkol, že žalobca cituje z judikatúry súdov, ktorá však s prejednávanou vecou vôbec nesúvisí alebo ju žalobca účelovo interpretuje v snahe spochybníť rozhodnutie žalovaného. Žalovaný odmieta, že by nedostatočne zistil skutkový stav veci ohľadom prekážok administratívneho vyhostenia žalobcu do možných 23 štátov, ktoré majú bezvízový režim s Tadžikistanom a otázky ohľadne možných prekážok vyhostenia do týchto štátov, kládol žalovaný žalobcovi aj na ústnom jeho vypočutí pred vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia a vyjadrenia žalobcu sú v zápisnici č. PPZ-HCP-PO9-3-082/2024-AV. Žalovaný zdôraznil, že žalobca nebol vyhostený do jeho domovskej krajiny (Tadžikistan), pričom žalovanému nadriadený orgán (RHCP Prešov) v rozhodnutí o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení vymenoval 23 štátov, medzi ktorými nie je Tadžikistan, pričom nebolo úlohou RHCP Prešov posudzovať, či žalobca bude prijatý na územie týchto štátov, ale toto bolo úlohou útvaru zaistenia Sečovce, ktorý bol poverený výkonom administratívneho vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky. Argumentáciu žalobcu,

že po vyhostení do niektorého zo zmienovaných 23 štátov by ho tieto štáty mohli následne vyhostiť do Tadžikistanu cit. „Žalovaný takúto konštrukciu považuje iba za názor obhajoby, ktorý nie je založený na reálnych základoch a právnych podkladoch.“ Žalovaný tiež podotkol, že jemu nadriadený odvolací orgán (RHCP Prešov) svojim rozhodnutím už zabezpečil, že žalobca nebude vyhostený ani na H., takže podľa žalovaného je irelevantným tvrdenie žalobcu, že cit. „... je právne aj fakticky nevyhostiteľný odo dňa, keď ho Ukrajina odmietla prijať ...“ Žalovaný tiež podotkol, že cit. „... ani právny zástupca žalobcu vo svojej správnej žalobe neuviedol a ani nepodložil na základe akej zmluvy, bilaterálnej dohody, resp. iného právneho dokumentu medzi Tadžikistanom a ďalšími 23 možnými krajinami, ktoré by žalobcu mohli prijať, by malo dôjsť k vydaniu žalobcu na územie Tadžikistanu. Uvedené tvrdenia je možné opäť chápať iba ako stratégiu právnej obhajoby.“ Napokon v súvislosti s listom podporujúcim žalobcu, ktorý malo právnenému zástupcovi žalobcu zaslať zoskupenie Politická skupina 24, žalovaný uviedol, že tento je potrebné hodnotiť s opatrnosťou, pre jeho nepreskúmateľnosť, keďže bol zaslaný iba právnenému zástupcovi žalobcu a s ním žiadny cit. „... oficiálny slovenský orgán nedisponuje...“ s dodatkom, že takýto dôkaz možno vnímať ako cit. „... vykonštruovaný dôkaz, ktorý sa nezakladá na objektívnych skutočnostiach a takýto dokument mohol byť zostavený s cieľom zmanipulovať objektívne vnímanie a prezentovať osobu žalobcu v priaznivejšom svetle ...“, a tento dôkaz nebol podložený žiadnym hodnoverným dôkazom cit. „... v žiadnom prístupnom verejnom zdroji nie je možné dohľadať, kto môže byť členom tohto hnutia, aké podmienky musí splniť pre prijatie do tohto hnutia, či môžu byť členmi tohto hnutia aj ľudia, ktorí sú spojení s trestnou činnosťou alebo nebodaj aj členmi rôznych teroristických skupín. Žalovaný si kladie otázku, kto a akým spôsobom posudzuje podmienky prijatia potencionálnych členov do tohto hnutia, kto schvaľuje ich prijatie, kto posudzuje ich bezúhonnosť a spoľahlivosť? (...) Taktiež nie je známa štruktúra tohto hnutia, jeho orgány, stanovky či aspoň všeobecná deklarácia tohto hnutia. Z predloženého listu nie je možné zistiť, v akej súvislosti a v akom procese sa žalobca stal sympatizantom/členom tohto hnutia. Čo predchádzalo tomu, že sa žalobca s touto skupinou spojil a tvorí jej súčasť. Z predmetného listu sa je možné iba dozvedieť, že toto hnutie žalobcu údajne pozná, a že jeho prípadné vyhostenie z Európskej únie by bolo pre neho nepriaznivé.“ Záverom žalovaný uviedol, že v zmysle, v medzinárodnom informačnom systéme evidovaných záznamov Francúzska a Nemecka, je žalobca osobou predstavujúcou bezpečnostné riziko. Žalovaný má za to, že pre rozhodnutie veci zistil dostatočne skutkový stav veci a riadil sa účinnými právnymi predpismi s tým, že cit. „... v súčasnosti aktívne prebieha proces vyhostovacieho konania, pričom je nevyhnutné aby v tomto procese z dôvodu dodržania kontinuálnosti konania prebehla komunikácia medzi orgánmi Slovenskej republiky a dožiadanými krajinami, ktoré boli oslovené. Tvrdenia o nevyhostiteľnosti žalobcu sa nezakladajú na pravde. Práve naopak, v aktuálnej fáze vrcholia prípravné činnosti v rámci vyhostovacieho konania. Prepustením žalobcu na slobodu by došlo k zmareniu tohto vyhostovacieho procesu. V neposlednom rade žalovaný nemôže opomenúť ani tú skutočnosť, že k dnešnému dňu nebol žalobcovi vystavený náhradný cestovný doklad.“ Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol žalobcu zamietnuť.

15. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na svojej žalobe; je zaistený od 20.03.2024 a ani podľa informácie podanej 06.08.2024 útvaram zaistenia Sečovce právnenému zástupcovi žalobcu, nenastal vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu žiadny posun, niektoré dopytované krajiny už vyslovene odmietli žalobcu prijať a iné ani neodpovedali s dodatkom, že nie je žiadna zákonná lehota, v ktorej by krajina musela na dopyt reagovať tobdž, ak sa jedná o prijatie na jej územie osoby, ktorá nemá k tejto krajine žiadnu väzbu. Zaistenie žalobcu je čisto formálne, čo je neprípustné a cit. „Vo veci žalobcu nie je ani hypotetický predpoklad, že ho iná tretia krajina príjme nielen že v stanovenej predĺženej dobe zaistenia, ale ani v budúcnosti. Žiada preto, aby súd nariadil jeho prepustenie zo zaistenia a zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného.“ Súčasne žalobca predložil nové vyjadrenie politickej skupiny Skupina24 potvrdzujúce jeho politické aktivity, pre ktoré je perzekvovaný tadžickými orgánmi a nedôvodne obviňovaný z trestnej činnosti.

16. K stanovisku žalobcu (replika), ktoré bolo žalovanému doručené na vyjadrenie 09.08.2024 už žalovaný svoje vyjadrenie (duplika) nezaujal.

17. Správny súd nariadil vo veci pojednávanie na 13.08.2024, na ktoré boli riadne predvolaní obidvaja účastníci konania, t.j. na strane žalobcu Centrum právnej pomoci, ako aj žalovaný, pričom keďže Centrum právnej pomoci už v žalobe a aj vo svojom stanovisku (replika) ospravedlnilo svoju neprítomnosť na pojednávaní so súhlasom konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti, správny súd postupom podľa § 114 Správneho súdneho poriadku vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Na pojednávaní prítomný žalovaný v podstate zotrval na správnosti svojho žalobou napadnutého rozhodnutia a preto navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na posun vo vykonávaných úkonoch útvarom zaistenia Sečovce vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu s tým, že aktuálne už bolo za tým účelom oslovených 55 krajín a doposiaľ bolo doručených 6 zamietavých stanovísk – listinný doklad o tom predložil do spisu krátkou cestou a podľa ktorého

- dňa 15.07.2024 útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Albánskej republiky, Bosny a Hercegoviny a S. O. (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď);

- dňa 23.07.2024 útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Čínskej republiky a Islandu (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď);

- dňa 24.07.2024 útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Hondurasu, Kostariky a Austrálie (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď);

- dňa 26.07.2024 útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Panamy, Paraguaja a Peru (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď);

- dňa 29.07.2024 útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Salvádora, Saudskoarabského kráľovstva a Severného Macedónska (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď);

- dňa 01.08.2024 útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Turkmenistanu, Thajska a Spojených arabských emirátov (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď);

- dňa 09.08.2024 - útvar zaistenia Sečovce dožadoval Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava o poskytnutie informácie o možnosti prijatia štátneho príslušníka Tadžickej republiky na územie Argentíny a Guatemaly (ku dňu spracovania správy z 13.08.2024 nebola registrovaná odpoveď). Žalovaný poukázal, že 12.08.2024 Oddelenie vonkajších vzťahov ÚHCP P PZ Bratislava zaslalo útvaru zaistenia Sečovce nótu Tadžickej republiky, listinný dôkaz o čom žalovaný predložil do spisu a podľa dôkazu ktorého – listom č. 034611/2024-OKAO-12 zo 07.08.2024 Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR informovalo Prezídium PZ SR, že verbálnou nótou č. C-4/24-684 zo dňa 05.08.2024 ho informovalo Veľvyslanectvo Tadžickej republiky o liste Generálnej prokuratúry Tadžickej republiky ohľadne žiadosti o extradíciu žalobcu s tým, že tadžická strana deklaruje všetky záruky a garancie požadované slovenskou stranou v predchádzajúcej komunikácii č. S-MSSR-1211/2023/83/K09/RJ a zaručujú, že všetky informácie, ktoré im slovenská strana poskytla, budú použité výlučne na vyšetrovanie prípadu a neovplyvnia suverenitu, bezpečnosť, ani verejný poriadok Slovenskej republiky. Garantujú, že po extradícii žalobcu budú dodržané všetky jeho práva na ochranu a nebude mučený, ani s ním nebude ponižujúco, alebo trestajúco zaobchádzané. Ďalej deklarujú, že prezident Tadžickej republiky podpísal dňa 30.04.2004 dekrét, podľa ktorého na území Tadžickej republiky bolo zavedené moratórium na výkon trestu smrti. Dňa 15. júla 2004 bol následne prijatý zákon Tadžickej republiky o pozastavení výkonu trestu smrti. Generálna prokuratúra Tadžickej republiky zaručuje, že extradícia žalobcu nesleduje politické ciele a nemá za cieľ ho stíhať za rasové, náboženské, národnostné alebo politické názory. Tadžická strana zaručuje, že žalobca bude postavený pred súd za zločiny, kvôli ktorým sa žiada o jeho vydanie. Obvinený nebude bez súhlasu Slovenskej republiky a po skončení trestného stíhania alebo súdneho konania vydaný do tretieho štátu a v prípade odsúdenia môže po výkone trestu opustiť územie Tadžickej republiky. Tadžická strana garantuje, že po konečnom rozhodnutí o prípade budú Slovenskej strane poskytnuté ďalšie informácie. Tadžická strana garantuje, že v prípade extradície žalobcu bude umiestnený na výkon trestu na miesto, kde budú splnené a dodržané všetky medzinárodné požiadavky.

Právne východiská

18. Podľa § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) „Správne súdy rozhodujú v konaniach o (d) správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia.“

19. Podľa § 71 ods. 2 SSP „Ak žalobca pred podaním žaloby požiada Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta podľa osobitného predpisu, od podania takejto žiadosti do právoplatného rozhodnutia o nej neuplynú lehoty ustanovené na podanie žaloby na správny súd.“

20. Podľa § 135 ods. 2 písm. a) SSP „Pre správny súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia, ak (a) ide o konanie podľa § 6 ods. 2 písm. d) až f) a i) až k).“

21. Podľa § 206 ods. 1 a 4 SSP „(1) Vecami azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy podľa predpisov upravujúcich azyl a pobyt cudzincov.

(4) „Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.“

22. Podľa § 229 SSP „Ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.“

23. Podľa § 2 ods. 2 a 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z.z.“) „Na účely tohto zákona sa rozumie (2) Cudzincom je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky.

(4) Štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.“

24. Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. „Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky a územie členských štátov, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.“

25. Podľa § 81 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 404/2011 Z.z. „(1) Cudzince nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzince administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

(2) Cudzince nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

(4) Cudzince nemožno administratívne vyhostiť ani do štátu, v ktorom mu hrozí nútený návrat do štátu podľa odseku 1 alebo odseku 2.“

26. Podľa § 82 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. „Policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak (b) má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. (2) Policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak (a) predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok,“

27. Podľa § 88 ods. 1 písm. b), ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. „(1) Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny (b/) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.“

(4) Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.“

28. Podľa prvej vety § 89 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. „Policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.“

29. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z. „Policajný útvar je povinný (d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.“

30. Podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky „Nikoho nemožno sťahovať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.“

31. Podľa druhej vety čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky „Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.“

32. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) „Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom (f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.“

33. Podľa čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“) „Zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.“

Odôvodnenie rozhodnutia správnym súdom

34. Žalobná argumentácia žalobcu je založená na tvrdení o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre jeho nedostatočné odôvodnenie (i) jednako vo vzťahu k jeho reálnej vyhostiteľnosti, keďže je medzinárodne hľadanou osobou a navyše nemá žiadnu väzbu k žiadnej z krajín, ktoré majú s Tadžikistanom, ktorý je jeho domovskou krajinou, bezvízový režim a do ktorých by podľa žalovaného mohol byť žalobca administratívne vyhostený a (ii) jednako vo vzťahu k existencii garancie, či by ho krajina, ktorá by ho eventuálne prijala na svoje územie následne aj tak nevyhostila do Tadžikistanu, kde je jeho vyhostenie neprípustným a to aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tost/31/2023 z 24.01.2024. Okrem toho podľa žalobcu, žalobou napadnuté rozhodnutie o predĺžení jeho zaistenia je nezákonným aj pre neexistenciu dôvodu pre jeho faktickú vyhostiteľnosť a ktorý dôvod je, podľa žalobcu, iba neprípustne suplovaný (nahradzaný) dôvodom o žalobcovi, ako o osobe predstavujúcej pre krajinu bezpečnostné riziko, takže žalovaný svoje rozhodnutie o zaistení (predĺžení zaistenia) žalobcu založil iba na existencii formálnej podmienky pre zaistenie, ktorou je existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu.

35. V uvedenom kontexte je nevyhnutným úvodom ozrejmiť, že pre záver o zákonnosti zaistenia cudzinca je potrebné, aby tu boli kumulatívne naplnené tak formálne, ako aj materiálne predpoklady pre takýto postup zasahujúci do sféry osobnej slobody cudzinca, ktorý zásah môže byť realizovaný len zo zákonných dôvodov a v nevyhnutne potrebnom rozsahu.

Formálnym predpokladom zákonnosti pozbavenia osobnej slobody cudzinca zaistením na účel výkonu administratívneho vyhostenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. (ako je tomu aj v tomto prípade) je existencia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení cudzinca.

Materiálnym predpokladom zákonnosti pozbavenia osobnej slobody cudzinca je účelnosť a efektívnosť takéhoto postupu. Pričom esenciálnou požiadavkou účelnosti a efektívnosti zaistenia je, (1) aby vykonanie právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení bolo reálne možné (reálna vyhostiteľnosť cudzinca), (2) aby na dosiahnutie účelu zaistenia nebolo možné využiť iné, menej invazívne prostriedky zásahu do osobnej slobody cudzinca a (3) aby zo strany správneho orgánu boli vykonané efektívne úkony smerujúce k naplneniu účelu zaistenia. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody cudzinca v zmysle cit. čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru zákonné, tieto materiálne predpoklady zákonnosti zaistenia cudzinca na účel výkonu vyhostenia, musia byť splnené súčasne (kumulatívne), t.j. pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody cudzinca a súčasne musia byť splnené tak v čase vydania rozhodnutia o zaistení, ako aj počas celej doby trvania zaistenia, čomu zodpovedá aj povinnosť žalovaného vyjadrená v cit. § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z., skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či účel zaistenia trvá. Z uvedeného vyplýva požiadavka, aby žalovaný náležite a dostatočne odôvodnil splnenie všetkých týchto materiálnych predpokladov už v samotnom rozhodnutí o zaistení cudzinca.

36. Pokiaľ ide o formálny predpoklad zákonnosti zaistenia žalobcu, resp. predĺženia lehoty tohto jeho zaistenia, tak v danom prípade síce v zmysle cit. § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. (t.j. pre účel výkonu administratívneho vyhostenia), tento formálny predpoklad spočívajúci v existencii rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024 o administratívnom vyhostení žalobcu existuje, avšak aktuálne je podrobovaný súdному prieskumu jeho zákonnosti v konaní vedenom správnym súdom pod sp. zn. 17Saz/3/2024, v ktorom nebolo doposiaľ meritórne rozhodnuté.

Označeným rozhodnutím Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov zo 17.05.2024 bol žalobca administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky podľa cit. § 82 ods. 2 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. a to, že žalobca predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. V záujme neprejudikovať (nepredchádzať, nepredpovedať) už v tomto súdnom konaní závery rozhodnutia správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17Saz/3/2024, až v rámci ktorého sa bude správny súd vypořádavať so zákonnou udržateľnosťou uvedeného dôvodu administratívneho vyhostenia žalobcu, či už z hľadiska jeho existencie a odôvodnenosti, vzhľadom na okolnosti tejto konkrétnej veci, ako aj so zákonnosťou žalobcom namietaných procesných nedostatkov v procesnom postupe správnych orgánov (t.j. či žalobcovi bola daná možnosť pred rozhodnutím o administratívnom vyhostení k jeho dôvodom sa vyjadriť), ktorý postup predchádzal samotnému rozhodnutiu o jeho administratívnom vyhostení, preto na margo námietok žalobcu o tom, že sa v jeho prípade jeho faktická nevyhostiteľnosť a teda neúčelnosť obmedzenia jeho osobnej slobody zaistením, neprípustne prekrýva dôvodom o jeho protispoločenskej nebezpečnosti o ktorej by mali podľa žalobcu rozhodovať orgány prokuratúry namiesto jeho zaistenia, správny súd v snahe neobrať sa o manévrovací argumentačný priestor v konaní sp. zn. 17Saz/3/2024, iba konštatuje irelevantnosť tejto námietky žalobcu v konaní o zaistení, resp. o jeho predĺžení. Totižto podľa správneho súdu v rozhodnutí o zaistení alebo o jeho predĺžení, ako je tomu aj v tomto prípade, nie je v kompetencii správneho orgánu prejudikovať (predpovedať) a konštatovať danosť trestnoprávných následkov alebo pripísať trestnoprávny rozmer určitému konaniu cudzinca a na základe toho dospieť k záveru, že cudzinca nie je potrebné zaistiť, pretože tak či tak bude za svoju aktivitu trestne stíhaný, pretože ustálenie tohto záveru je výlučne v kompetencii príslušných orgánov prokuratúry (t.j. iba v kompetencii orgánov prokuratúry je konštatovanie, že určité správanie osoby má aj trestnoprávny rozmer). Z uvedeného dôvodu a s ohľadom na skutočnosť, že z administratívneho spisu nevyplýva, žeby orgány prokuratúry voči žalobcovi konali a uvedené netvrdí ani žalobca, tak žalovaný vo svojom rozhodnutí o predĺžení zaistenia žalobcu ani nemohol argumentovať nemožnosťou jeho ďalšieho zaistenia na účel výkonu administratívneho vyhostenia tým, že konanie žalobcu, ktorému bola v rozhodnutí o administratívnom vyhostení pripísaná bezpečnostná hrozba a ktoré rozhodnutie o administratívnom vyhostení ešte len bude posúdené súdom (sp. zn. 17Saz/3/2024), by malo byť súčasne kvalifikované ako konanie s trestnoprávnymi následkami odôvodňujúce neúčelnosť jeho ďalšieho zaistenia, ako sa to mylne domnieva žalobca.

Okrem toho správny súd podotýka, že argument bezpečnostnej hrozby v príčinnej súvislosti s obmedzením osobnej slobody žalobcu zaistením, žalobca strategicky aplikuje podľa potreby raz ako

argument na svoju obhajobu, ktorý mu má pomôcť pri prepustení zo zaistenia (t.j. že nie je fakticky vyhostiteľným a teda ani jeho zaistenie nie je účelným, pretože je v medzinárodných informačných systémoch evidovaný ako osoba predstavujúca bezpečnostné riziko, preto ho nikto nebude chcieť prijať) a inokedy ako argument, ktorý mu nedôvodne priťažuje (t.j. že nie je bezpečnostným rizikom a z uvedeného bol pre svoj politický názor iba neprávom „osočený“ Tadžickými orgánmi).

37. Keďže v danom prípade je existencia formálneho predpokladu v podobe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17.05.2024 nateraz daná a to do doby, kým správny súd nekonštatuje jeho zákonnosť či nezákonnosť v konaní vedenom pod sp. zn. 17Saz/3/2024, správny súd sa v tomto konaní sústredil v ďalšom aj na posúdenie splnenia vyššie špecifikovaných troch materiálnych zákonných požiadaviek predĺženia zaistenia žalobcu.

38. Prvým z troch vyššie uvedených materiálnych predpokladov na posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024 o predĺžení zaistenia žalobcu je účelnosť a efektívnosť tohto ďalšieho trvania zaistenia, t.j. či žalovaný skúmal či vykonanie právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení je reálne možné, t.j. či sa vysporiadal s tým, či je daná faktická vyhostiteľnosť žalobcu. Podľa žalobcu sa s týmto žalovaný v napadnutom rozhodnutí nezaoberal s dodatkom žalobcu, že inak by žalovaný musel dospieť k tomu, že žalobca je fakticky nevyhostiteľným, pretože je medzinárodne hľadanou osobou a navyše nemá žiadnu väzbu k žiadnej z krajín, ktoré majú s Tadžikistanom, ktorý je jeho domovskou krajinou, bezvízový režim a do ktorých by podľa žalovaného mohol byť žalobca administratívne vyhostený.

Podľa správneho súdu je predmetná námietka žalobcu neopodstatnenou a to z viacerých dôvodov. V prvom rade žalovaný vo svojom rozhodnutí o predĺžení zaistenia žalobcu za účelom jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky, si na základe objektívne preskúmateľného a tým transparentného (nezaujatého) kritéria, ktorým je existencia bezvízového režimu medzi domovskou krajinou žalobcu (Tadžikistan), ktorej je žalobca štátnym príslušníkom a inými krajinami, ustálil diapazón krajín, ktoré by tak žalobcu ako štátneho príslušníka Tadžikistanu eventuálne mohli prijať na svoje územie a teda na územie ktorých by žalobca mohol byť administratívne vyhostený. Keďže sa v zásade jedná o krajiny v ktorých, podľa všeobecnej vedomosti neprebíha otvorený ozbrojený konflikt [okrem Ukrajiny, ktorá bola žalovaným pôvodne zahrnutá do množiny týchto krajín, pretože žalobca sa pôvodne podľa svojho vlastného vyjadrenia chcel vrátiť na H., kde mal oficiálne povolený pobyt], z ktorého dôvodu, by na ich území mohol byť ohrozený život alebo zdravie žalobcu a nie sú všeobecne známe ani iné skutočnosti ohľadne týchto žalovaným ustálených krajín, ktoré by mohli mať za následok ohrozenie žalobcu na živote a na zdraví, čo by mohlo byť prekážkou jeho vyhostenia na ich územie, žalovaný ani nemal dôvod sa vo svojom rozhodnutí bližšie týmito skutočnosťami zaoberať a odôvodňovať ich. Inými slovami, napr. ak o nejakej krajine, ktorá by prichádzala do úvahy ako potencionálne miesto administratívneho vyhostenia cudzinca by bolo známe, žeby tam napríklad boli prenasledovaní príslušníci napr. nejakej náboženskej vyznania, tak ak administratívne vyhostovaný cudzinec nie je príslušníkom práve tohto prenasledovaného vierovyznania, nie je ani potrebným sa otázkou tohto prenasledovania bližšie vo vzťahu k tomuto cudzincovi zaoberať, pretože toto prenasledovanie nebude mať na dotknutého cudzinca dopad. Avšak, ak by bol v uvedenom vyfabulovanom prípade, dotknutý vyhostovaný cudzinec prívržencom tam prenasledovanej skupiny určitého vierovyznania, tak potom by sa správny orgán už musel vo svojom rozhodnutí o zaistení za účelom administratívneho vyhostenia tohto cudzinca do zmienenej krajiny vysporiadať s tým, prečo napriek uvedenému je možné cudzinca do tejto krajiny vyhostiť, t.j. prečo aj napriek prenasledovaniu osôb určitého náboženstva v danej krajine, ktorého prívržencom by bol aj vyhostovaný cudzinec, by aj napriek tomu toto nebolo práve v prípade daného cudzinca prekážkou jeho vyhostenia do tejto krajiny. V danom prípade sa však o takúto situáciu nejedná, t.j. vo vzťahu k okruhu žalovaným ustálenej množiny krajín, ktoré by mohli žalobcu prijať na svoje územie ako štátneho príslušníka krajiny s ktorou majú bezvízový režim, nie je všeobecne známou žiadna taká skutočnosť, ktorá by mohla kolidovať so statusom žalobcu v tejto krajine a kvôli ktorej by jeho vyhostenie do niektorej z týchto krajín bolo polemickým, s čím by sa mal žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia o predĺžení zaistenia žalobcu na účelom jeho administratívneho vyhostenia na ich územie osobitne bližšie zaoberať. Žalovaný (správny orgán) totižto nie je povinný vo svojom rozhodnutí odôvodňovať prečo nejako nerozhodol, ale to, prečo rozhodol tak ako rozhodol, t.j. prečo rozhodol o danosti možnosti fakticky vyhostiť žalobcu do určitých krajín. A keďže, ako už bolo uvedené, žalovanému neboli známe žiadne všeobecne známe skutočnosti o ním ustálenom okruhu krajín, do ktorých by aj napriek existencii týchto skutočností mohol byť žalobca

administratívne vyhostený, tak tieto ani nemusel vo svojom rozhodnutí bližšie odôvodňovať. Okrem toho takéto skutočnosti, ktoré by mohli byť eventuálne prekážkou vyhostenia žalobcu do niektorej zo zmienovaných krajín, s ktorými by sa bol povinný žalovaný vo svojom rozhodnutí vysporiadať, pri svojom vypočutí pred žalovaným neuvádzal ani sám žalobca a vzhľadom k tomu, že správny súd pri svojom rozhodovaní vo veciach zaistenia, nie je viazaný skutkovým stavom daným v čase rozhodovania správneho orgánu, ale skutkovým stavom daným v čase rozhodovania správneho súdu je na mieste poznamenať, že také relevantné skutočnosti, ktoré by boli prekážkou pre vyhostenie žalobcu do niektorej zo žalovaným ustáleného okruhu krajín žalobca neuviedol ani v konaní pred správnym súdom, hoc ak o nich vedel, tak urobiť mohol a mal.

Snáď jediné, čím žalobca, avšak až v konaní pred správnym súdom argumentoval a čo by mohlo podľa neho svedčať o jeho faktickej nevyhostiteľnosti ani do jednej zo žalovaným ustáleného okruhu krajín je to, že žalobca je medzinárodne hľadanou osobou, kvôli čomu žalobca konštruuje obavu, že z tohto dôvodu ho určite nebude chcieť prijať žiadna zo žalovaným ustáleného okruhu krajín. V súvislosti s uvedeným správny súd opakovane podotýka, že keďže uvedenú obavu žalobca formuloval až v konaní pred správnym súdom a nie už pri svojom vypočutí pred žalovaným, t.j. nie už v čase pred vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia, tak žalovaný ani nemal dôvod s týmto argumentom žalobcu sa vo svojom žalobe napadnutom rozhodnutí vysporiadať. V súvislosti s týmto žalobcom formulovaným dôvodom o jeho nevyhostiteľnosti pre jeho status medzinárodne Interpolom hľadanej osoby, správny súd podotýka, že tento je iba na úrovni ničím konkrétnym neodôvodnenej všeobecnej (univerzálnej) obavy, o realite ktorej žalobca neposkytol žiadne ďalšie konkrétne informácie s ktorými by správny súd mohol pracovať a bol povinný ich zohľadniť, pričom nie je úlohou správneho súdu pripisovať tejto obave žalobcu konkrétne kontúry a fabulovať jej dôvody, pretože toto je úlohou žalobcu. Samozrejme správny súd sa stotožňuje so žalobcom, že je prirodzeným, že žiadna krajina nemá záujem o prijatie na svoje územie medzinárodne hľadanej osoby, avšak uvedený dôvod je nutné vnímať v kontexte jeho vzniku, t.j. z akého dôvodu je žalobca Interpolom medzinárodne hľadanou osobou. Z administratívneho spisu vyplýva, že na žalobcu bola v pátracom systéme INTERPOL vydaná platná požiadavka v rámci medzinárodného pátrania, s vydaným medzinárodným zatýkacím rozkazom vydaným 02.03.2018 súdom I. Somoni kraja, mesta Dušanbe, pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin organizovanej kriminálnej skupiny, podľa § 307 časť 1 Trestného zákona Tadžikistanu. Inými slovami iniciátorom pátracieho záznamu po žalobcovi v systéme Interpol bol Tadžikistan, ktorý je členom Interpolu od októbra 2004, z dôvodu záznamu ktorého je žalobca medzinárodne hľadanou osobou a aj keď z uvedených informácií nie je zrejmé, či je žalobca hľadaným za účelom jeho vydania pre účely prebiehajúceho trestného stíhania alebo pre účel výkonu už uloženého trestu, je nutné podotknúť, že, ako opäť argumentuje aj žalobca, každá krajina má nastavené ochranné právne mechanizmy, ktoré spúšťa pred vydaním hľadanej osoby, t.j. hľadaná osoba nie je vydaná automaticky, ale tak, ako tomu bolo aj v Slovenskej republike, kedy Najvyšší súd SR rozhodnutím sp. zn. 1Tost/31/2023 z 24.01.2024 rozhodol o nevydaní žalobcu do Tadžikistanu, tak obdobný alebo identický postoj k osobe žalobcu v okolnostiach veci môžu mať aj iné krajiny [či už sú, ako SR, alebo nie sú členskými štátmi EÚ] a to nie len pokiaľ by išlo o jeho vydanie [členmi Interpolu, ale aj žalovaným ustáleného okruhu krajín, sú aj nie členské štáty EÚ, pozn.], ale aj pokiaľ by išlo o jeho prijatie na svoje územie. Inými slovami, v tomto štádiu vyhostovacieho konania nie je možné s jednoznačnosťou na úrovni istoty prisvedčiť obave žalobcu, že žiadna krajina ho nebude chcieť ako medzinárodne hľadanú osobu prijať na svoje územie a teda, že tým pádom je aj jeho pretrvávajúce zaistenie za účelom jeho administratívneho vyhostenia automaticky neúčelným, a to až do doby, kedy sa žalovaným dopytované krajiny v tomto smere nevyjadria. V naznačenom smere bez ďalšieho zisťovania neobstojí uvedená obava žalobcu ani v kontexte zistenia, že v informačnom systéme IS CLK boli na osobu žalobcu vytvorené dva pátracie záznamy v Schengenskom informačnom systéme - Osoba (SIS2) a to z 28.09.2018 od Nemecka a z 22.04.2022 od Francúzska, keďže členmi Interpolu, ale aj žalovaným ustáleného okruhu krajín, sú aj nie členské štáty EÚ. Vzhľadom k uvedenému, až do doby vyjadrenia sa žalovaným dopytovaných krajín ohľadne možného prijatia žalobcu na ich územie, je otázka vyhostiteľnosti žalobcu a tým aj dôvodnosti a účelnosti pretrvávania jeho zaistenia, vzhľadom na jeho obavu neuzavretou otázkou, odpoveď na ktorú žalobca v tomto štádiu vyhostovacieho konania iba predčasne predpokladá.

V rámci tohto bodu je nutným sa zaoberať aj žalobcom, opäť až v konaní pred správnym súdom formulovaným dôvodom, ktorý by mal svedčať v prospech jeho faktickej nevyhostiteľnosti a tým aj neúčelnosti jeho zaistenia a to, že žiadna zo žalovaným uvedeného okruhu krajín s bezvívazným režimom s Tadžikistanom ho neprijme na svoje územie, pretože k žiadnej z týchto krajín žalobca ani nemá žiadnu osobnú väzbu toľko, keď ho odmietla prijať aj Ukrajina, kde túto väzbu v podobe povoleného pobytu mal. V súvislosti s uvedeným správny súd opakovane uvádza, že uvedenú námietku žalobca formuloval až

v konaní pred správnym súdom, preto je nelogické vyčítať žalovanému, že sa ňou v žalobou napadnutom rozhodnutí nezaoberal a aj keby bol žalobca názoru, že sa ňou mal žalovaný vysporadúvať ex offio, tak je nutné tiež dodať, že žalovaný nebol povinný vo svojom rozhodnutí o predĺžení zaistenia odôvodňovať to, čo zákon pre posúdenie účelnosti zaistenia nepredpokladá a ani nevyžaduje. Inými slovami cit. § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. v žiadnom z ním predvídaných možností pre miesto vyhostenia cudzinca nepožaduje, aby cudzinec musel alebo mal mať ku krajine vyhostenia osobnú väzbu a postačuje, keď by bol vyhostený aj do cit. „... ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme...“ Napokon aj sám žalobca v konaní pred žalovaným uviedol, že by chcel byť vyhostený buď do Švédska, Kanady, Austrálie alebo Veľkej Británie a to bez toho, aby konkretizoval, že má k týmto krajinám nejakú osobnú väzbu. Vzhľadom k uvedenému mal správny súd aj túto námietku žalobcu za nedôvodnú.

39. Vo vzťahu ešte k prvej z troch materiálnych podmienok pre posúdenie rozhodnutia o predĺžení zaistenia ako zákonného a ktorá podmienka spočíva vo vyhodnotení účelnosti pretrvávania žalobcu v zaistení na základe žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného o predĺžení zaistenia žalobcu, je nutné pristaviť sa aj pri námietke žalobcu, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nevenoval skúmaniu, či iná krajina do ktorej by mohol byť podľa žalovaným ustáleného okruhu krajín s bezvívazným režimom s Tadžikistanom, žalobca vyhostený, by nemohla následne žalobcu vyhostiť do Tadžikistanu.

Na tomto mieste identicky, ako už bol vyššie správny súd uviedol, opätovne uvádza, že zaobranie sa žalovaným touto otázkou by bolo opodstatneným, keby sa jednalo o krajiny, ktoré by všeobecne známe nemali vôbec nastavené právne mechanizmy vydávania cudzincov, ktoré nie sú automatické, ale v rôznych krajinách je rôzna právna úprava ohľadne povolenia vydania osoby inej krajine, spravidla sa jedná o potrebu vydania súdneho rozhodnutia tak, ako to bolo v prípade Slovenskej republiky. Žalobca uvádza, že mu žalovaným nebolo umožnené vyjadriť sa k existencii prípadných takých okolností, ktoré by nasvedčovali tomu, že inou krajinou do ktorej by bol žalobca vyhostený, by mohol byť žalobca následne vydaný do Tadžikistanu, avšak žalobca tieto okolnosti neuviedol ani v konaní pred správnym súdom, hoci tak urobiť mohol, pretože ako to už bolo tiež uvedené, pre správny súd je v konaní o zaistení dôležitý až skutkový stav v čase jeho rozhodnutia. Vzhľadom k existencii uvedených právnych mechanizmov v rôznych krajinách pri vydávaní osoby, ktorý proces nie je automatický, je bez významu, aby sa správny súd bez konkretizácie námietky, ozrejmujúcej prečo by žalobca mohol byť vydaný inou krajinou do Tadžikistanu (napr. minimálne uvedením obdobného známeho prípadu), zaoberal touto otázkou en bloc všeobecne, pretože žalovaný a ani správny súd nemôže mať vedomosť, ako a či ten ktorý konkrétny štát do ktorého by bol žalobca vyhostený, by uplatnil svoju jurisdikciu pri prípadnom ďalšom vydaní žalobcu do Tadžikistanu, resp. polemizovaním na tejto úrovni, by žalovaný lavíroval na hrane prejudikovania (predpovedania) rozhodnutia štátnej inštitúcie príslušného štátu v tejto veci, t.j. na úrovni predvídania dôvodov, pre ktoré by iný štát žalobcu do Tadžikistanu vydal alebo nevydal, čo nie je prijateľným. Inými slovami je neprijateľné, aby žalovaný bez ďalšieho prejudikoval možný výsledok vydávacieho (extradičného) konania v inej krajine.

Relevantným by bolo zaoberať sa uvedeným, ak by bol v dôsledku pozitívnej odpovede dopytovaných krajín ustálený okruh krajín ochotných prijať žalobcu na svoje územie a súčasne ak by bol známy prípad netransparentného vydania cudzinca touto krajinou inej krajine, v ktorej by mu hrozilo neľudské zaobchádzanie alebo by bol ohrozený na živote a zdraví, keďže otázku účelnosti obmedzenia osobnej slobody zaistením môže, ba je povinný [§ 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z.] správny orgán skúmať nie iba po uplynutí lehoty zaistenia a pred rozhodovaním o jej predĺžení, ale kedykoľvek počas trvania zaistenia cudzina (t.j. ak by aj počas plynutia lehoty zaistenia žalovaný zistil, že jediná krajina, ktorá by teoreticky chcela prijať žalobcu na svoje územie, vydáva na svoje územie prijatých cudzincov netransparentne do iných nebezpečných krajín, žalovaný by mohol zmeniť svoje rozhodnutie o zaistení a žalobcu prepustiť aj pred uplynutím lehoty zaistenia, pozn.).

40. Správny súd má za to, že žalovaný sa vo svojom žalobou napadnutom rozhodnutí vysporiadal aj s existenciou druhého z materiálnych predpokladov pre konštatovanie o zákonnosti rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia a to, či na dosiahnutie účelu zaistenia žalobcu nebolo možné využiť iné, menej invazívne prostriedky zásahu do jeho osobnej slobody. Aj keď v uvedenom smere žalobca neuplatnil žiadnu žalobnú námietku, správny súd preskúmal aj uvedenú stránku žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože, ako už bolo tiež uvedené, v konaní o zaistení, správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi. V danom prípade mal žalovaný za to, že žalobcovi nemôže na dosiahnutie účelu zaistenia uložiť miernejšie opatrenia, ako hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky (§ 89 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z.), pretože jednako žalobca si nevie sám, ale ani prostredníctvom známých

osôb (na Slovensku nikoho nemá) zabezpečiť na území Slovenska pobyt, kde by sa zdržiaval a hlásil svoj pobyt a jednako pre nedostatok finančných prostriedkov nemôže zložiť ani žiadnu peňažnú záruku, ktoré skutočnosti boli u žalobcu preverované už aj v rámci azylovej procedúry, od času ktorého na strane žalobcu nedošlo ani podľa neho samého k zmene pomerov.

41. Napokon podľa správneho súdu, vykázanou aktivitou žalovaného vykonanou po rozhodnutí o zaistení žalobcu (viď vyššie), je nepochybne zrejším, že v danom prípade bol naplnený aj v poradí tretí predpoklad materiálnej podmienky pre konštatovanie o účelnosti a teda zákonnosti trvania zaistenia u žalobcu. Zo strany žalovaného boli totižto vykonané efektívne úkony smerujúce k naplneniu účelu zaistenia a to pokiaľ ide o zisťovanie krajiny, ktorá by bola ochotná prijať žalobcu na svoje územie (v súlade s inštrukciou žalovanému nadriadeným orgánom), ako aj pokiaľ ide o stotožnenie osoby žalobcu a vybavenie mu, aj keď zatiaľ len dočasného (s platnosťou do 13.08.2024 v prípade potreby s možnosťou jej predĺženia) cestovného dokladu. S ohľadom na uvedené, aj podľa správneho súdu je nevyhnutným v tomto štádiu vydávacieho konania vyčkať na odpovede žalovaným dopytovaných štátov (doposiaľ bola zaslaná zamietavá odpoveď iba od Kanady a Turecka), a to minimálne v rozsahu tých, na územie ktorých prejavil záujem byť vyhostený sám žalobca. Okrem toho, ako na to upozornil aj žalovaný, je tu stále daná možnosť potreby komunikovania s Tadžikistanom ohľadne vybavenie žalobcovi náhradného cestovného dokladu, keďže krajina, ktorá by bola ochotná prijať žalobcu na svoje územie nemusí akceptovať cestovný doklad vydaný žalobcovi Slovenskou republikou, keďže žalobca nie je jej štátnym občanom.

Doposiaľ žalovaným alebo orgánom zodpovedným za výkon administratívneho vyhostenia žalobcu vykonané úkony nenasvedčujú prima facie žalobcom tvrdenej absolútnej jeho nevyhostiteľnosť, pričom účel jeho zaistenia (výkon administratívneho rozhodnutia) nepominul, konanie o vyhostení žalobcu prebieha. Žalovaný preukázal konanie s náležitou starostlivosťou tým, že podniká aktívne kroky smerujúce k zabezpečeniu výkonu právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu a žalobcovi sa nepodarilo preukázať existenciu prekážok jeho vyhostenia.

42. Pokiaľ ide o námietku žalobcu podľa ktorej je nezákonným odôvodňovať opodstatnenosť jeho administratívneho vyhostenia tým, že predstavuje bezpečnostné riziko pre krajinu, správny súd opakovane, ako to už vyššie uviedol, uvádza, že táto námietka sa týka prieskumu rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, ktoré rozhodnutie však nie je predmetom súdneho prieskumu zákonnosti v tomto súdnom konaní.

43. Vzhľadom k uvedenému správny súd uzatvára, že žalovaný postupoval vo veci zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci a tento správne právne posúdil, takže žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonne udržateľným, preto správny súd postupom § 229 SSP správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol tak, ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

44. Záverom správny súd dáva do pozornosti, že keďže žalovaný predložil správny súdu až na pojednávaní krátkou cestou list Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR č. 0346/11/2024-OKAO-12 zo 07.08.2024, na ktorom pojednávaní nebol prítomný právny zástupca žalobcu, takže sa k nemu nemal možnosť vyjadriť, preto správny súd jednako v záujme rozhodnúť vo veci v zákonom stanovenej lehote (t.j. bez časového úseku v ktorom by tento dôkaz bol zaslaný na vyjadrenie žalobcovi, pozn.) a súčasne v záujme zachovania kontradiktórnosti konania, s obsahom tohto listinného dôkazu v odôvodnení tohto rozhodnutia argumentačne neoperoval.

45. Podľa § 163 SSP „Trov konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva na správnom súde.“

46. Podľa § 168 SSP „Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.“

47. Podľa § 175 ods. 1 SSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

48. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa cit. § 168 SSP, pretože žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech, avšak keďže v konaní úspešnému žalovanému nevznikli žiadne odôvodnené

trovy, úhradu ktorých by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, správny súd mu právo na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal tak, ako to je uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Správnom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 446 ods. 2 písm. d) SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ SSP alebo ak je žalovaným Centrum právnej pomoci. Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania a osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2 SSP, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 SSP to znamená, ktorému správnomu súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súde do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje

podania pred správnym súdom. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.